

EEN EEUWENOUDE VERHAAL

Als Mal moest kiezen wat ze het leukst vond aan Auradon, dan zou het lastig worden om maar één ding te kiezen. Waarschijnlijk zou ze een hele dag zoet kunnen zijn met alles opsommen wat ze níét vreselijk vond aan haar nieuwe school. Ten eerste was het instituut in tegenstelling tot Drakenhal op Dwaaleiland niet ondergebracht in een stinkende, vochtige graftombe. Ten tweede verbaasde het haar hoe leuk ze het vond om over allerlei verschillende onderwerpen te leren en niet alleen maar bezig te zijn met het smeden van snode plannen. Ze was vooral dol op de tekenlessen, waar ze naar hartenlust het ene doek na het andere beschilderde met geheimzinnige, nevelachtige landschappen en daarin opdoemende, duistere kastelen, in tegenstelling tot de vredige zonsondergangen en stillevens van fruitschalen die de andere leerlingen schilderden. Mal begreep niet waarom iemand zoiets saais als een schaal fruit wilde naschilderen.

Ze zat in de bibliotheek van Auradon Prep, aan een lange tafel in de grote zaal. Het was een vrolijke, lichte ruimte met hoge plafonds waaraan vaandels in de schoolkleuren naar beneden hingen. Mal probeerde voor de verandering eens huiswerk te maken, maar ze werd afgeleid door alle studenten die tussen hun lessen door de zaal in en uit liepen. Bovendien was het opstel dat ze voor de les Deugdzaamheid moest schrijven echt slaapverwekkend. Daarom keek ze naar buiten door de hoge bibliotheekramen, die van de vloer tot het plafond reikten

en uitzicht boden op de zorgvuldig gemaaide gazons waarop ze meestal croquet speelde (nou goed, waar ze de anderen belachelijk maakte die dat wel deden) en op het schaduwplekje bij de eikenbomen, waar ze vaak lunchte met haar vrienden.

Ja, het leven hier in Auradon was goed; beter dan een onverwachte make-over vlak voor middernacht of een eindeloos feest, gegeven door dansende borden en rondhossend bestek. Het was zelfs beter dan uitgenodigd worden voor de doop van een prinsessenbaby.

‘Ben je blij?’ vroeg een stem, die haar wekte uit de droom die, zeker voor haar doen, wel erg zoetsappig begon te worden.

Ze bloosde en glimlachte naar de knappe jongen tegenover haar, die naar haar grijnsde van onder een pluk goudbruin haar. ‘Waarom vraag je dat?’ zei ze.

‘Omdat je er zo... gelukkig uit ziet,’ zei Ben, voor hij met zijn potlood op haar neus tikte ten teken dat hij maar een geintje maakte.

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Ik dacht juist hoe hilarisch het zou zijn om een nepneus op Pins gezicht te lijmen,’ zei ze. Pin was de zoon van Pinokkio en een nogal nerveuze eerstejaars.

Ben grinnikte en zijn ogen fonkelden. Hij had gelukkig gevoel voor humor.

Ja, goed, als Mal dan echt moest kiezen wat ze het allerleukst vond aan Auradon, dan kon ze niet anders dan toegeven dat het de jongen was die nu tegenover haar aan tafel zat. Ben, de zoon van Belle en het Beest, was niet alleen de vriendelijkste persoon die ze ooit had leren kennen, maar hij zag er ook nog eens heel aantrekkelijk uit (zeg maar gerust superknap) en was erg intelligent. Maar het allerbelangrijkste was dat hij Mal leuk vond, ook al was ze zo’n beetje het tegenovergestelde van alle perfecte prinsesjes van Auradon. Dat gaf haar net zo’n warm en lekker gevoel als haar favoriete versleten leren jack met de opgenaaide stukken, wat meer haar stijl was dan al die ruches en

lovertjes. Speciaal voor zijn kroning had ze zich in een baljurk gehesen, maar ze was blij dat ze zoiets niet altijd aan hoefde. Het waren kriebelingen.

Ben glimlachte en begon aan zijn huiswerk. Mal wilde hetzelfde doen, maar werd gestoord door vrienden die haar in de bibliotheek zagen zitten en naar haar toe kwamen om gedag te zeggen.

‘Hoi, Mal! Wat een geweldige outfit heb je vandaag aan!’ zei Lonnie met een brede glimlach. Sinds Mulans dochter te weten was gekomen wat voor vreselijke jeugd de kinderen van de slechteriken achter de rug hadden op Dwaaleiland, was ze extra aardig voor hen.

‘Mal!’ riep Jane. ‘Kom je straks langs om me te helpen met mijn Eerlijk is Eerlijk-huiswerk? Ik krijg de vergelijking maar niet kloppend.’ Jane was vaak nogal onzeker en bang dat ze iets niet goed deed, vooral na de ramp die ze tijdens Bens kroning had veroorzaakt. Ze had het niet makkelijk als dochter van de Goede Fee, die ook nog eens het schoolhoofd van Auradon Prep was.

‘Dank je, en ja, natuurlijk!’ zei Mal. ‘Wanneer je maar wilt!’

‘Kijk jou eens populair zijn,’ plaagde Ben haar zodra de meisjes zich buiten gehoorsafstand bevonden.

Mal wuifde de opmerking weg. ‘Ze zijn allemaal gewoon blij dat mijn moeder ze niet tot drakensnacks geroosterd heeft.’ Ze knikte naar de bewaakte, dubbel vergrendelde deuren aan de andere kant van de zaal, die toegang boden tot Malafides nieuwe gevangenis: een soort glazen stolp op een voetstuk. ‘Ik kan het ze niet kwalijk nemen.’ Grapjes maken wilde nog wel eens helpen tegen het blijvende schuldgevoel om haar moeders gedrag. Gelukkig hadden niet alle nieuwe leerlingen last van ouders die hun best deden om hun nieuwe school en al hun klasgenoten te vernietigen.

Waarom stond daar eigenlijk niets over in het nieuwe studentenhandboek?

‘Dat hebben ze allemaal aan jou te danken,’ zei Ben, nu met een ernstige blik. ‘Zonder jou hadden we geen schijn van kans gehad.’

‘Maak je geen zorgen, ik verzin nog wel een manier waarop jullie me daarvoor kunnen bedanken,’ zei Mal luchtig. Ze moest er zelf om glimlachen. ‘Hoewel ik misschien wel te paaien ben met nog zo’n indrukwekkend optreden waarbij je me geheel idioot de liefde verklaart waar de hele school bij is.’

Ben grijnsde breed. ‘Afgesproken! Dit weekend is er een tourneywedstrijd, speciaal voor het Kasteelgala. Ik zal de danspassen alvast instuderen.’

‘Ik kan niet wachten.’ Lachend stopte Mal een pluk van haar felpaarse haar achter een oor.

‘Weet je zeker dat je je niet te zeer schaamt om mijn date te zijn op het bal na afloop?’ vroeg hij, terwijl hij het aanstekelijke liedje begon te neuriën.

‘Ach, ik zal mijn gezicht wel verbergen achter een van Mulans maskers,’ zei ze. Net op dat moment begon de vloer onder haar voeten plotseling te beven en leek de hele zaal te schudden. Mal greep haar boeken voordat ze op de grond terechtkwamen, en Ben pakte de rand van de tafel zodat die niet zou omvallen.

‘Weer een aardbeving,’ zei Mal. ‘Dat is al de derde deze week!’ Uit gewoonte keek ze over haar schouder naar de deuren waarachter Malafides gevangenis zich bevond. Tot een tijdje terug had Mal de grond alleen maar zo voelen schudden toen er tijdens de kroning een gigantische draak rondstampte, en daarom associeerde ze aardbevingen eigenlijk automatisch met haar moeder.

‘Ik heb gehoord dat het overal zo is, niet alleen in Auradon Stad,’ zei Ben fronsend. ‘Maar het is een natuurlijk fenomeen, maak je maar geen zorgen. Tektonische platen onder de oceaan die aan het schuiven zijn, en zo.’

‘Ik zou liever hebben dat ze fijn stil blijven liggen,’ zei Mal.

‘Ik word er misselijk van.’

‘Het is zo weer weg,’ zei Ben.

In tegenstelling tot sommige mensen, dacht Mal, zich dwingend om niet nogmaals om te kijken naar de gevangenisdeur.

Gelukkig volgden er geen naschokken, en een uur later was Mal de aardbeving alweer vergeten. Ben stopte zijn boeken in zijn tas terwijl Mal op de klok keek. Het was nog geen etenstijd; het duurde nog wel even voor de bel zou gaan. ‘Ga je nu alweer weg?’ vroeg ze. ‘Heb je weer koningstaken te verrichten?’

‘Ja, ik moet een lint doorknippen bij de opening van het nieuwe Recreatiecentrum voor Sidekicks. Ik wil niet dat ze zich aan de kant gezet voelen.’ Ben trok zijn blauwe blazer aan met het geborduurde koninklijke wapen – een beestenkop – op het rechterzakje.

‘Ja, we zouden niet willen dat de dwergen over het hoofd gezien worden,’ plaagde Mal hem, maar Ben lachte er niet om. Ze wist dat hij zijn koninklijke taken zeer serieus opvatte, en hij wilde graag een koning zijn voor iedereen in Auradon, inclusief de sidekicks en de nakomelingen van de slechteriken.

‘Ik stuur je straks wel een berichtje.’ Ben trok zachtjes aan een van haar lokken.

‘Wie weet stuur ik er wel een terug,’ antwoordde ze.

Mal ging nog even verder met haar huiswerk, maar stopte toen ze haar mobiele telefoon in haar rugzak hoorde trillen. Ze dacht dat het Ben was en pakte hem uit haar tas, maar zag toen dat ze een berichtje had ontvangen van een onbekend nummer. Wat raar. Ze klikte om het bericht te openen en las: **Ga terug naar waar je vandaan komt.**

Pardon? stuurde ze terug. **Waar slaat dat nou weer op?**

Ze keek argwanend om zich heen naar de vele Auradon Prep-leerlingen, maar de meeste zaten achter de computer druk te werken aan hun Normen en Waarden-opstel, en anders zaten ze met hun neus in de boeken voor Fatsoen en

Beleefdheid. Deze week moesten ze Sneeuwvitjes *Gids voor een gezellig gezinsleven met zeven (dwergen optioneel)* lezen.

Mal keek opnieuw naar haar telefoon, in afwachting van een reactie. Ondertussen voelde ze een knoop in haar maag steeds strakker aantrekken. Een hele tijd gebeurde er niets, maar opeens vertoonde het kleine toverstafje onder aan het scherm kleine vonkjes, wat betekende dat de ontvanger een berichtje aan het tikken was. Na een paar tellen verscheen het op haar scherm: **Je moet meteen terugkeren naar Dwaaleiland! Nog voordat het nieuwe maan is!**

Wie ben jij? tikte ze terug, eerder geïrriteerd dan bang.

Je weet wie ik ben. Ik ben M...

En daar bleef het bij. Alleen een 'M'. Wie was M? Mal staarde naar het scherm. Wie beval haar terug te keren naar Dwaaleiland? En waarom moest dat per se gebeuren voordat de nieuwe maan aan de hemel stond? En wanneer was dat eigenlijk?

Mal kon wel een paar mensen bedenken met een naam die met een M begon, maar er was maar één M echt belangrijk. De grote boze M: Malafide. Was het mogelijk dat haar moeder met haar communiceerde via sms'jes? Ze mocht dan opgesloten zitten in een gevangenis groot genoeg voor de hagedis waarin ze was veranderd, maar ze was nog steeds de kwaadaardigste fee die er bestond. Wat dat betreft was niets onmogelijk, dacht Mal.

En natuurlijk zou Malafide willen dat Mal terugkeerde naar huis. Haar moeder had slechts van Dwaaleiland willen ontsnappen omdat ze daar vanwege de onzichtbare barrière haar magie niet kon gebruiken. Ze haatte Auradon en zijn prachtige bossen en betoverende rivieren. Als Malafides wraakactie was geslaagd, dan had het hele koninkrijk er nu even duister, somber en miserabel uitgezien als het Verboden Slot. Met andere woorden: grimmiger dan haar vrienden op Auradon Prep zich ooit konden voorstellen.

Zoiets zou zij niet laten gebeuren.

Mal las het geheimzinnige bericht nogmaals en er be kroop haar een onheilspellend voorgevoel, waardoor haar hart sneller begon te kloppen. Ze pakte haar spullen, vastberaden haar vrienden te zoeken zodat zij haar konden helpen uitvogelen wat er aan de hand was.

Mal had het idee dat haar heerlijke leventje in Auradon spoedig op z'n kop zou staan.

RIDDERS OP HET VELD

Jay was het gewend om boze winkeleigenaren en kwade marktkooplieden te ontwijken die alleen maar konden toekijken hoe hun kostbare koopwaar in de handen van de vliegensvlugge dief met de rode beanie en het paars-gele vest terecht kwam. Daarmee vergeleken was tourney een eitje. Hij hoefde nu in elk geval niet weg te duiken voor rotte tomaten en niemand dreigde hem te vierendelen terwijl hij op het doel af zigzagde en ondertussen uit de buurt van de rood-wit gestreepte ‘kill zone’ in het midden van het veld moest zien te blijven. Het was een perfecte middag voor de training: de stralend blauwe hemel was onbewolkt en de bomen langs het veld zaten vol blad en waren prachtig groen. De tribunes waren verlaten, op een paar leerlingen na die daar huiswerk maakten of met vrienden rondhingen. En langs de zijlijn waren de cheerleaders aan het oefenen, in hun gele t-shirts en blauwe rokjes.

Toen de grond onder zijn voeten begon te beven, negeerde Jay dat. Hij holde door naar links, ving de bal op met zijn stick, dook voorbij de geladen kanonnen en struikelde half terwijl hij de bal recht in het net wist te mikken. Hij hief zijn armen op in triomf en gleeed op zijn knieën over het gras. Net toen hij tot stilstand kwam, hielden de trillingen op. Er kroop een langzame, tevreden grijns over zijn gezicht. Zijn lange, donkere haar zat tegen zijn voorhoofd en nek geplakt en zijn uniform was doornat van het zweet. Maar voor aardbevingen was hij niet bang;

niets kon hem tegenhouden als hij zo snel als hij maar kon op een doel af rende.

Zijn hele leven lang had hij gebruikgemaakt van zijn behendige voeten en bliksemsnelle reflexen om spullen te jatten die vervolgens de planken van zijn vaders uitdragerij vulden. Allemaal ten koste van anderen. Maar hier op Auradon Prep hadden die talenten hem tot een belangrijke speler in het tourneyteam gemaakt. Jay vond het al zo gewoon om op de schouders van zijn ploeggenoten gedragen te worden na elke overwinning dat het nieuwe er al een beetje af was. Aziz, Aladdins zoon, had hem zelfs al geplaagd dat hij minder pompoensap moest drinken, anders werd hij nog te zwaar voor hen.

De cheerleaders langs de zijlijn schreeuwden Jays naam in bewondering. Hij sprong overeind, zette zijn helm af en zwaaide ermee naar hen, waardoor de meisjes begonnen te giechelen en nog vlugger met hun pompoms zwaaiden.

Jay liep net naar de zijlijn toe om een flesje water uit zijn sporttas te pakken toen hij een verfrommeld kladpapiertje tussen zijn spullen ontdekte. Wat was dat? Hij vouwde het open. Met paarse inkt had iemand geschreven:

*Ga terug naar waar je vandaan komt!
Keer nog voor de nieuwe maan terug naar Dwaaleiland!*

Waar ging dat nou weer over? En dat stuk over de maan – huh?

‘Hé, goed gespeeld, hoor,’ zei de charmante Chad Charming. De goudblonde, verwende zoon van Assepoester was normaal gesproken niet heel aardig tegen Jay, maar misschien was hij toch meer dan een leeghoofd met zorgvuldig gestyled haar. Chad stak zijn hand uit, en Jay schudde die, al bleef hij op zijn hoede.

‘Bedankt,’ zei hij, het rare briefje wegstoppend in zijn achterzak.

‘Maar ja, met Herkie als keeper is scoren niet moeilijk.’

Chad lachte, kneep in Jays handpalm en knikte naar de zoon van Hercules in het doel. ‘Hij is een en al spiermassa, maar nogal traag... als je begrijpt wat ik bedoel.’

Herkie was even sterk als zijn vader, en hij had de spierballen om dat te bewijzen, maar hij was niet de snelste speler op het veld. Hoe dan ook, Chad mocht blij zijn dat Herkie zich niet binnen gehoorsafstand bevond.

‘Dus je wilt zeggen dat jij dat ook had gekund?’ vroeg Jay, zijn hand nog steeds in Chads grip.

‘Geblinddoekt,’ zei Chad, die Jays hand steeds krachtiger op en neer schudde en naar hem glimlachte met opeengekleemde kaken. ‘Weet je, Jay, het is heel simpel om een kanon te ontwijken, maar bij tourney moet je juist opletten voor wat je níét ziet aankomen.’ Met zijn typische spottende grijns maakte Chad ineens een polsbeweging waarmee hij Jay omvertrok, zodat hij met zijn gezicht tegen de grond smakte en languit bleef liggen. ‘Begrijp je wat ik bedoel?’ zei Chad glimlachend. ‘Zie het maar als een goede tip van een vriend.’

‘O, Chad, je bent echt te hilarisch voor woorden!’ kirde Audrey, die vanaf de zijlijn op hen af kwam om haar vriendje op te hemelen.

‘Ik zou het niet “hilarisch” willen noemen,’ bromde Jay nadat hij een hap zand had uitgespuugd. Had hij gezegd dat hij het wel beu was om op de schouders van zijn teamgenoten mee te liften? Nou, dat deed hij toch mooi liever dan tegen de grond smakken voor de voeten van een arrogante prins.

‘Gaat het wel, Jay?’ vroeg Audrey bezorgd.

‘Het gaat prima met hem, lieverd,’ zei Chad, zijn arm rond haar schouders slaand. Zijn glimlach was nog misselijkmakender dan de pastelkleurige truien die hij normaal gesproken droeg. ‘Kom mee, er valt hier niets te zien. Alleen maar afval. Dat was het toch wat jullie aten op dat eiland, hè? Onze restjes?’

Audrey hapte naar lucht. ‘De arme zielen, is dat echt waar? Wat walgelijk!’

‘Ik zweer het op mijn moeders muiltje,’ zei Chad, die haar meenam het veld af. ‘Laten we maar gaan, prinses. We hebben hier niets te zoeken.’

Chad was ooit een van de beste spelers van het team, maar met Jays komst was dat veranderd. De prins vatte het niet erg sportief op dat hij zijn plek in de startpositie was kwijtgeraakt.

Jay zuchtte en keek op naar de blauwe hemel. Hij had het gluiperige leven van een dief ingeruild om een goeierik te kunnen zijn hier op deze heldenacademie. Als ze op Dwaaleiland waren geweest, had Chad lang niet zo hard gelachen. Hij moest eens weten met welk gemak Jay hem zijn horloge, portemonnee en sleutels had kunnen ontfutselen tijdens het handen schudden. Maar Jay bevond zich nu in Auradon, en daar werd dergelijk gedrag afgekeurd. Daarom had hij Chads spullen met rust gelaten, ook al was de verleiding nog zo groot geweest; het zou hem en de andere ‘schurkenkinderen’, zoals ze bekendstonden, een hoop problemen bezorgen. Maar dat was natuurlijk precies waar Chad op uit was.

‘Ben je van plan daar nog lang te blijven liggen? Ik heb de bel voor het avondeten al gehoord,’ zei een stem. Jay keek op en zag Jordan over hem heen gebogen staan, haar hand naar hem uitgestoken.

‘Jij komt ook uit het niets.’

‘Dat is een speciaal geestentrucje.’ Ze knipoogde en keek op hem neer met iets wat een glimlach zou kunnen zijn. Haar donkere haar had ze hoog bijeengebonden, en haar blauwe broekstak fel af tegen het gele leren jasje. Algauw kwamen twee andere meisjes bij haar staan; met z’n drieën leken ze erg bezorgd om de smak die hij had gemaakt.

Jay pakte Jordans hand en wist zichzelf met haar hulp over-eind te trekken. ‘Dank je.’

‘Maak je maar niet druk om Chad; zo doet hij tegen iedereen. Ja, toch, Allie?’ zei Jordan tegen het blonde meisje naast haar.